

figt og svarende til de nuværende Forhold, at dette Spørgsmaal ikke blev præjudiceret derved, at der indtraadte en Kollision mellem Rigsraadets og Rigsdagens Møder. En Begjæring om Samthkke til en Udsættelse af nogle faa Dage ud over to Maanedes, navnlig, som den ærede sidste Taler antydede, til først i December, vilde ikke have være fornøden, da man kunde have ladet Rigsdagen sammentræde til ordinær Tid, og da uden noget Samthkke kunde have udsat den i to Maanedes; men jeg troer, at det, foruden at være i den offentlige Tjenestes Interesse, vil være i selve Rigsdagens Medlemmers Interesse, at Rigsdagen ikke træder sammen for strax at afbrydes ved, hvad den ærede sidste Taler kaldte Suleferie, og det er jo Noget, der i en lang Narrække er stadfæstet ved Erfaringen, at det faktisk ikke lader sig gjøre at holde Rigsdagen sammen imellem Juul og Nytaar, at der vel ikke indtræder en egentlig Udsættelse af Samlingen, men dog en Afbrydelse af Møderne, som for Mange er forbunden med lange Rejser frem og tilbage. I ethvert Tilfælde vil Rigsdagen retteligen kunne overlade til Kongen og Regjeringen at afgjøre det Spørgsmaal, hvorvidt det er af Interesse under de nuværende Forhold, ikke blot at Rigsraadet først sammenkalbes, men ogsaa at dets Sammenbliven ikke præjudiceres ved Sammentrædelse af Rigsdagen. Jeg kan derfor ikke troe, at Rigsdagen vil nægte det Samthkke, som Hans Majestæt har begjært.

Tscherning: Jeg puster gjerne at høre af den ærede Minister, om den Begjæring, der her fra Regjeringens Side er fremsat, er Andet end en Begjæring om en Bemyndigelse, saa at Regjeringen, dersom der maatte være Anledning dertil, beholder frie Hænder til at sammenkalde Rigsdagen tidligere end den 11te Januar. Jeg troer ikke, det er herrettiget at betragte Suleferien som Noget, hvortil der nødvendigviis maa tages Hensyn, thi dersom man skulde finde det heldigere og nyttigere, at Rigsdagen kom sammen i December Maaned, saa maatte Rigsdagsmændene være fattede paa at give Møde hele Julen igjennem. Jeg for mit Vedkommende kan ikke indsee, at der kan være nogen Skade forbunden med at bemyndige Re-

gjeringen til at benytte den Udsættelse, her kræves, men jeg troer, at det vilde være urigtigt, om vi vilde give Samthkket Form af en Beslutning, der nødvendig skulde træde i Kraft. Skulde det være saa, at Rigsraadets Møder nødvendig maatte ophøre ved Udgangen af November Maaned, saa er det ganske vist høist tvivlsomt, om der er god Grund til at udsætte Rigsdagens Møder længere, men med Hensyn til Spørgsmaalet om, naar Rigsraadets Møder maae ophøre, har vor Mening under nærværende Omstændigheder saa Lidet at betyde ligeoverfor Regjeringens Ønske i saa Henseende, at vi ikke bør præjudicere Noget. Man skal vel lægge Mærke til, at selv om Rigsraadet ikke kan længere være sammen som lovgivende Magt, kan der være saadanne Forhold tilstede, at Regjeringen, dersom Vedkommende ere villige dertil, kan ønske at beholde det som raadgivende, og det synes mig derfor, at vi ikke bør indsnævre Regjeringens Stillings indenfor det, som den selv begjærer. Vi maae heller ikke gaae ud fra den Forudsætning, at Rigsdagen ikke bliver sammenkaldt, saasnart det kan lade sig gjøre, og den Grund, som det ærede Medlem anførte for, at det bør skee, nemlig at Finantsloven bør komme til 1ste Behandling saa tidlig som muligt, for at den kan komme til en alvorlig Behandling, er overordentlig vigtig. Jeg kunde derfor næsten bebrejde den ærede Regjering, at den ikke har truffet sine Foranstaltninger saaledes, at Finantsloven var bleven forelagt i dette korte Møde, at den havde kunnet komme til 1ste Behandling og et Udvalg kunde være blevet nedsat, før Forsamlingen skiltes ad; thi det havde for det Første givet Sikkerhed for, at Finantsforvaltningen blev holdt ordentlig vedlige, som den bør, at den havde endt sit Arbejde paa den Tid af Aaret, da det skal være endt, og dernæst havde vi derved faaet Tid til at behandle Finantsloven uden at komme nærmere til det nuværende Finantsaars Slutning, end gavnligt er. — Mit Hovedspørgsmaal til den ærede Minister er altsaa det, om den Beslutning, som her foresligger, betyder Andet end en Bemyndigelse for Regjeringen til at kunne vente til den angivne Tid med Rigsdagens Sammenkaldelse. Fra min Side er Spørgsmaalet kun formelt; thi det er min Overbeviisning, at vi